

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת
דברים
ח מנחם-אב
שנת תשפ"א לפ"ק
שנה 2, גליון 30
(45)

ארויסגעזעהן דורך אונזות היכל תקודש הרסלב

אים און וויל אים מ'כשיל זיין אין עבירות רחמנא לצלן; אדער זעט דער מענטש ווי אלעס גייט אים פארקערט ווי געראכטן, קיין שום זאך גייט אים נישט גוט, אדער אז ער שפירט ווי די אמונה איז אים אפגעשוואכט רחמנא לצלן - אויף די אלע זאכן געבט אונז דער רבי אן עצה, אז ער זאל זיך באהאלטן אין א גרוב וואס דארט איז דא רעגן וואסער, דאס הייסט ער זאל גיין זיך טובל'ן אין מקוה, וואו עס איז דא פערציג סאה רעגן וואסער, און דאס וועט אים ראטעווען פון די הענט פון די שדים און קליפות, אזוי וועט ער געהאלפן ווערן פון אלע זייגע פראבלעמען.

ווייל ווען א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן באשאפט ער דורך דעם קליפות און מזיקים וואס טשעפען און דערביטערן אים זיין לעבן, אבער אז ער גייט אין מקוה אנטלויפן פון אים אלע מזיקים און קליפות, און ער ווערט א גייער מענטש.

<<<

שבת קודש פרשת פנחס, מברכים חודש מנחם אב, שנת תשפ"א לפ"ק קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א; אינדערפרי נאך'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מבערגי וועני.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

איז גינאנגען דער בערגער. און האט זיך באהאלטן מיט איר אין א גרוב וואס דארט איז גווען רעגין וואסער. ביז דער רעש וועט איבער גיין. און ער האט דארט מיט איר גיזאמט צווי טאג.

א גרוב וואס דארט איז דא רעגן וואסער

דער רבי זאגט דא א מוראדיגע יסוד וואס איז אן עצה פאר אלע סארט פראבלעמען וואס מענטשן מושפען זיך. צום ביישפיל, א מענטש ליידט פון מענטשן וואס ווילן אים שלעכטס טון, אדער פון זיין יצר הרע וואס ברענט אין

חינוך ווינקל

מסכת יומא דף ט' [חלק א]: אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

נישט נאר ווען דער ראש ישיבה קומט

הלואי זאל יעדע נאכט אזוי אויסקוקן דער שיעור, אלע זאלן קומען צום שיעור, נישט נאר ווען דער ראש ישיבה קומט זאל מען קומען צום שיעור. פארגאנגענע וואך האט מיר ... גרו יאיר גערופן איך זאל קומען צום סיום, האב איך אים געפרעגט: "איז כאטש דא 'מזמן' ביים שיעור, עס קומען כאטש דריי מענטשן צום שיעור שיעור?"! הלואי זאל יעדער קומען צום שיעור, אז מען בויעט א שטאט קען עס נאר האבן א קיום אויב מען קומט אין בית המדרש לערנען, צופרי, בינאכט אדער אינמיטן טאג; איך האב זייער הנאה אז איך האב פריער דא געטראפן א חברותא לערנען אין בית המדרש, ... מיט ... האבן געלערנט צוזאמען. ווען דער ראש ישיבה איז דא קומט דער גאנצער עולם,

הלואי זאל יעדער קומען צום שיעור, א שטאט דארף זיין געבויעט אויף תורה - נאר אזוי וועט עס האבן א קיום.

עס איז דאך א מחיה צו לערנען גמרא; אז מען ארבעט א גאנצן טאג און מען קומט נאכדעם אריין אין בית המדרש לערנען - איז עס א אנדערע לעבן.

רבי יוחנן בן תורתא

גמרא: "אמר רבי יוחנן בן תורתא: מפני מה חרבה שילה? רבי יוחנן בן תורתא האט געזאגט: "פארוואס איז חרוב געווארן משפן שילה?" "מפני שהיו בה שני דברים, גלוי עריות, ובגיון קדשים!" "צוליב צוויי עבירות, גלוי עריות און פארשעמען קדשים!"

עטץ קענטס די מעשה פון רבי יוחנן בן תורתא, ווער ער איז געווען, קוקט אריין אין 'תוספות' שנים ער צייכענט צו א מדרש, עס איז זייער אן אינטערעסאנטע מעשה, די

מלמדים וועלן האבן וואס צו דערציילן פאר די קינדער; דער מדרש דערציילט (פסיקתא רבתי פרק יד) עס איז געווען א איד וואס האט געהאט א קו, דער איד איז געווארן ארעם האט ער גענומען זיין קו און עס פארקויפט פאר א גוי, דער גוי האט גענומען דעם קו און געאקערט דערמיט א גאנצע וואך, אום שבת האט ער איר אויך גענומען צום פעלד זי זאל אקערן, אבער דאס קו האט נישט געוואלט אקערן, נאר זי האט געהויערט און זיך אראפגעלייגט, האט דער גוי איר אנגעהויבן שלאגן זי זאל זיך אויפשטעלן, אבער זי האט זיך נישט געריקט פון ארט, איז דער גוי צוריק געגאנגען צום איד און געזאגט: "נעם צוריק דין קו אפער האט זי צער דערפאר וויל זי נישט ארבעטן ביי מיר, דער איד האט גלייך פארשטאנען אז דאס קו וויל נישט ארבעטן צוליב דעם וואס זי איז צוגעוואוינט זיך אפצוריען אום שבת, ווייל פאר א איד איז אסור צו ארבעטן אום שבת און אפילו זיינע

האט זי גיזעהן דאס מסירת נפש וואס ער האט פון אירעט וועגן. און די צרות וואס ער לייט איבער איר. האט זי גישוואוירן ביי גאט. אז נאר איר מזל וואס זי האט. אפשר האט זי עפעס אמזל. אז זי זאל האבן גרויס גדולה. און הצלחה. זאל נאר איר הצלחה. ניט זיין פארמיטן פון אים (דהיינו פון דעם בערגער) און אז ער וועט וועלן זיך נעמען נאר איר הצלחה מיט איר גדולה. און זי זאל בלייבן אין אזוי ווי פרייר. זאל עס פון אים נאר ניט פארמיטן זיין.

גישט פארגעסן ווי אזוי מען האט אויסגעקוקט פארדעם

דאס דארף יעדער מענטש וואס איז מקורב צו א צדיק גוט אריין נעמען אין זיך, ער זאל שטענדיג מכיר טובה זיין דעם צדיק וואס האט אים געהאלפן אין לעבן, אזוי ווי דעם ארעמאג'ס ווייב וואס האט געזאגט צום בערגיר אז ווי וועט אים שטענדיג מכיר טובה זיין אויף די גרויסע חסד וואס ער האט געטון צו איר.

א מענטש טאר קיינמאל גישט פארגעסן וואס ער האט באקומען פונעם צדיק, ער דארף שטענדיג געדענקן וואס ער איז געווען איידער ער איז מקורב געווארן צום צדיק, וואס ער האט אלץ געטון, פון וואס ער האט געטראכט, ווי אזוי זיין 'שלום בית' האט אויסגעזען, וויפיל ער האט געלעבט וכו' וכו', און זיך אומקוקן צו וואס דער צדיק האט אים צוגעברענגט, וויפיל 'תורה' ער האט אלץ געלעבט זייט ער איז מקורב געווארן צום צדיק, ווי שיינ זיין 'שלום בית' איז געווארן, ער האט באקומען א וועג ווי אזוי צו רעדן צו זיין ווייב, ווי אזוי צו רעדן צו זיינע קינדער וכו' וכו', מען טאר גישט ווערן צוגעוואוינט ביים צדיק און פארגעסן ווי אזוי מען האט אויסגעקוקט פארדעם, נאר שטענדיג בלייבן ביים צדיק, חזר'ן און פאלגן זיינע עצות און לימודים.

בעפאר א מענטש קומט צום צדיק האט ער גארנישט, גישט קיין 'תורה', גישט קיין 'דאווענען', גישט קיין 'שלום בית', קומענדיג צום צדיק ווערט ער אנגעפילט ביז א קורצע צייט מיט אלע גוטס, און פלוזלינג פארגעסט ער אינגאנצן פון וואו ער קומט, ער הייבט אן חזק מאכן פונעם צדיק; דאס איז זייער א געמיינע מדה, ווער ביסטו?! האסט אינגאנצן פארגעסן וואס דו ביסט געווען געכטן?! דער צדיק האט זיך דאך מוסר געווען פאר דיר זיך צו ברענגען צום אייבערשטן, און היינט מאכסטו חזק פון אים?!

לדשמיר ווי נעמט מען דארט עדות. האט זי גינומען דעם גרוב פאר איין עדות. נאך צוויי טאג. איז ער מיט איר פון דארט ארויס גינאנגען און איז ווייטער גינאנגען. און ער איז מיט איר ווייטער ווייטער גינאנגען. און ער האט פארשטאנען אז דארט. אין דעם ארט. זוכט מען זי

אויך. איז ער גינאנגען און האט זיך מיט איר פאהאלטן נאך אמאל אין א מקוה. האט זי זיך דארט ווידער אמאל דערמאנט. דאס מסירת נפש. און די צרות וואס ער לייט פון אירעט וועגן. האט זי נאך אמאל גישוואוירן. אזוי ווי פרייר. אז נאר איר מזל וכו' פנ"ל. און האט גינומען די מקוה צו עדות. זענען זיי דארט אויך גווען א קעגן צוויי טאג. און זיי זענען ארויס גינאנגען. און זענען ווייטער גינאנגען. האט ער ווידער פארשטאנען. אז מען זוכט דא אויך האט ער זיך ווידער מיט איר פאהאלטן. און אזוי איז גווען עטליכע מאל. וואס ער האט זיך מיט איר אלע מאל אין איין אנדער ארט פאהאלטן דהיינו אין זי פן אירליי וואסערין. דהיינו אין א גרוב מיט וואסער און אין א מקוה פנ"ל און אנשים (גימזויזיך) און א קנאל און נחלים (ריטשקעס) און נהרות (טייכין) און ימים. און אין איטליכן ארט וואס זיי האבן זיך דארט פאהאלטן. האט זי זיך אלץ דערמאנט אין זיין מסירות נפש און די צרות וואס ער לייט פון אירעט וועגן און זי האט אים גישוואוירן אלץ. אז איר מזל וכו' פנ"ל. און זי האט אלע מאל גינומען דאס ארט צו עדות פנ"ל. און זיי זענען אלץ אזוי גינאנגען און זי האבן זיך אלע מאל פאהאלטן אין די ערטער (הנ"ל) ביז זיי זענען גיקומען אויף דעם ים. ווי זיי זענען גיקומען אויף דעם ים. און דער בערגער איז גווען א גרויסער סוחר. און ער האט גוואוסט די גענג אויף דעם ים האט ער זיך גישניטן ער זאל קומען אין זיין מדינה אריין ביז ער איז איבער גיפארין דעם וועג און איז אהיים גיקומען מיט דעם ארום מאגס ווייב. און האט זי אפ גיבראכט דעם ארום מאג. איז דארט גווען א גרויסע שמחה.

די גרעסטע שמחה

ווייל דאס איז די גרעסטע שמחה פאר א מאן און א פרוי אז זיי האבן חתונה און זיי לעבן צוזאמען; דערפאר איז יעצט געווארן א גרויסע שמחה ביים ארעמאן און זיין ווייב אז זיי האבן זיך צוריק צוזאמגעטראפן אינאיינעם. און אזוי אויך איז דאס געווען א גרויסע שמחה פאר'ן בערגיר, וואס דאס איז דער צדיק, ווייל דער צדיק איז עוסק מיט מסירת נפש אריינברענגען 'שלום בית' ביי אידישע קינדער, צוריק ברענגען מענער צו זייערע ווייבער און פרויען צו זייערע מענער. דערפאר האט דארט געהערשט גאר א גרויסע שמחה ביי יעדן, סיי ביים ארעמאן און זיין ווייב, און סיי ביים בערגיר, דער צדיק, וואס האט זיך מוסר געווען זיי צוריק צוזאמשטעלן אינאיינעם.

די גאנצע שמועס איז נאר אזוי ווי א שפיל

שלום בית איז די גרעסטע יסוד אין א אידישע שטוב אז טאטע מאמע זאלן לעבן בשלום אינאיינעם און רעדן שיינ איינער צום אנדערן, דערפאר האט דער רבי גאר אסאך גערעדט פון שלום בית. עלטערן מיינען אז קינדער

באמערקן גישט צי זיי קומען זיך אויס צווישן זיך, זיי ווייסן גישט אז קינדער באמערקן גאר אסאך, קינדער כאפן אויף יעדע ריר צווישן טאטע מאמע, קינדער ווייסן זייער גוט צי טאטע מאמע פארשטייען זיך און לעבן בשלום אדער גישט. איך האב באקומען זייער פארווייטאגטע בריוו פון א תלמידה, זי שרייבט איר טאטע איז א ברסלב'ער חסיד, און נעמט אריין געסט צו זיך אין שטוב פאר די שבת'דיגע סעודות, און ער רעדט בשעת די גאנצע סעודה צו זיי איבער 'שלום בית', אז שלום בית איז זייער א גרויסע יסוד ביים רבי'ן, אז מען אכטונג געבן אויף די ווייב וכו', שרייבט זי די גאנצע שמועס איז נאר אזוי ווי א שפיל, ער רעדט אזוי שיין פון שלום בית בשעת ער טוט דאס פארקערטע.

און דער בערגער. דערפאר וואס ער האט גיטאן אזוי אזאך. און דערצו איז ער עמד בנסיון (ביי שטאנען ביי דער פרום) מיט איר (דהיינו וואס ער האט מורא גיהאט פאר גאט און האט זי נישט אנגיריירט) דערפאר איז ער נפקד גיווארין (דהיינו גידאכט גיווארין ביי השם יתברך) און ער האט גיהאט דאס יאר א זון, און זי אויך דהיינו דעם ארו מאנס ווייב דערפאר וואס זי איז באשטאנען אין אזוי א ניסיון מיט דעם יעדניראל און מיט אים. דערפאר האט זי זוכה גיווען און זי האט גיהאט א טאכטער.

עס גייט מיר גישט אן, זאלן אלע הערן!!! ...

ביידע האבן יעצט זוכה געווען צו קינדער דורכדעם וואס זיי זענען בייגעשטאנען דעם נסיון, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, ישועה, אות טז): "כש'אדם בא לאיזה נסיון, ידע כשיצמוד בזה הנסיון, שהקדוש ברוך-הוא יעשה לו נס", ווען עס קומט א נסיון אויף א מענטש זאל ער וויסן אז אויב וועט ער ביישטיין דעם נסיון וועט דער אייבערשטער אים מאכן א נס; דערפאר, וויבאלד ביידע זענען בייגעשטאנען דעם נסיון זענען ביידע געהאלפן געווארן, ביים בערגער איז געבוירן געווארן א זון און ביים ארעמאן א טאכטער.

צומאל ווארט א מענטש א לענגערע צייט אויף א ישועה, געהאלפן ווערן מיט קינדער אדער מיט געזונט וכדומה, ער בעט דעם אייבערשטן לאנגע טעג, וואכן און יארן, און ער זעט נאכגישט קיין ישועה, ער שטייט און ווארט ווען וועל איך שוין געהאלפן ווערן? דארף ער וויסן אז אפילו ווען ער וועט שוין דערגרייכן צו די צאל תפלות אויף וואס דער אייבערשטער ערווארט פון אים - וועט ער אבער קודם דארפן דורכגיין א 'נסיון', דער אייבערשטער וועט אים קודם אויספרובירן צו זען אויב ער וועט זיך שטארקן אויף זיין נסיון, און דאן אויב וועט ער זיך טאקע שטארקן איבער זיין נסיון וועט ער זוכה זיין צו זיין ערווארטעטע ישועה.

די שווערסטע חלק פון די נסיון איז אז דער מענטש ווייסט גישט אז זיין ישועה איז אנגעהאנגען אין דעם נסיון, מען מעלדט אים גישט פאראויס פון הימל אז אויב ער וועט

זיך שטארקן אויף דעם נסיון וועט ער געהאלפן ווערן, דערפאר איז דאס זייער א גרויסע נסיון פאר'ן מענטש; אויב האט דער מענטש שכל און ער שטארק זיך איבער זיין נסיון - דאן איז ער זוכה צו זיין ערווארטעטע ישועה און אויב ער שטארקט זיך גישט איבער זיין נסיון חס ושלום - דאן וועט ער גאר דארפן ווארטן אויף זיין ישועה.

אונדאי איז קיינמאל גישט דערנאך, אפילו ווען דער מענטש איז גישט בייגעשטאנען דעם נסיון עטליכע מאל געבט מען אים פון הימל שטענדיג נאך א געלעגנהייט ער זאל זיך קענען שטארקן אויף דעם נסיון, און ווי גאר ער וועט זיך שטארקן דערויף וועט ער באקומען זיין ישועה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן סח) אז כעס און געלט קומען פון די זעלבע פלאץ, און יעדעס מאל עס איז באשערט עס זאל קומען אויף א מענטש א רייכטום קומט דער יצר הרע - וואס פארגינט גישט דעם מענטש ער זאל ווערן רייך - און ער ברענגט אים א נסיון פון כעס, און ווען דער מענטש רעגט זיך אויף פארלירט ער די גאנצע עשירות וואס ער האט געדארפט באקומען; כעס איז אבער אזא שטארקע נסיון אז אפילו דער מענטש ווייסט אז דורך די כעס וועט ער פארלירן זיין עשירות - דאך רעגט ער זיך אויף.

דאס קען מען זען בחוש אז ווען א מענטש איז בכעס איז ער גרייט אלעס צו פארלירן, דעמאלט גייט אים גארנישט אן. צום ביישפיל, ער רעגט אויף און הייבט אן שרייען און מאכן קולות, זאגט מען אים: "אלע שכנים הערן ווי דו שרייעסט, דו ווערסט פארשעמט פאר אלעמען", ענטפערט ער: "עס גייט מיר גישט אן, זאלן אלע הערן!!! ..."

דערפאר דארף א מענטש אסאך בעטן דעם אייבערשטן ער זאל גישט פארלירן זיין ישועה צוליב זיין נסיון פון 'כעס' אדער אנדערע נסיונות, ער זאל בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל שוין געהאלפן ווערן מיט ... און העלף מיר אויך איך זאל זיך קענען שטארקן און ביישטיין דעם נסיון וואס גייט קומען אויף מיר איידער איך וועל געהאלפן ווערן."

מען דארף אין ערגעץ גישט גיין

עטץ וואוינטס דאך דא אין שטעטל, דא איז אזוי גוט צו זיין, עס איז אזוי געשמאק, מען דארף אין ערגעץ גישט גיין כדי צו רעדן צום אייבערשטן, וואו מען שטייט און וואו מען גייט האט מען ארום זיך גראז און ביימער, אפילו ווען דו זיצט אינדערהיים ביסטו אויך ארום די גראז, מען דארף נאר אויסגיין די מתנה און רעדן צום אייבערשטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

בהמות טארן נישט ארבעטן אום טבת, האט ער געזאגט צום גוי: "איך וועל איר אויפֿשטעלן", זענען זיי געגאנגען צום קו, און דער איד איז צוגעגאנגען צום קו און אריינגערוימט אין אויער: "קו, קו, ווילאנג דו ביסט געווען אין מיין רשות פֿלעגסטו אקערן נאר אינדערנאך און אום טבת פֿלעגסטו זיך אפֿרויען, אָבער היינט אז מיינע עבירות האבן צוגעברענגט אז איך האב דיר געדארפט פֿארקויפֿן פֿאר א גוי, בעט איך דיר, טייער אויף און אקער פֿאר דיין בעל הבית", און דאס קו האט געגעבן אזא גרויסן פֿרום און אנגעפֿאנגען גוט צו ארבעטן. האט דער גוי געפֿרעגט דעם איד: "דו ביסט א פֿשוף מאכער אז דו רעדסט מיט א קו און עס הייבט אן ארבעטן?" האט דער איד אים מסביר געווען: "איך האב גארנישט געמאכט קיין פֿשוף, נאר א איד ארבעט נישט אום טבת, האב איך איר געזאגט אז ביז היינט אין איך געווען איר בעל הבית דערפֿאר האט זי נישט געדארפט ארבעטן אום טבת, אָבער היינט אז זי איז דייןס זאל זי יא ארבעטן אום טבת", האט זיך דער גוי זייער דערטראקן, ער האט נישט געקענט קומען צו זיך, ער האט געפֿרעגט: "איך בין ערגער פֿון א קו? א קו קען דאך נישט רעדן און האט נישט קיין שכל און זי אנערקענט אינעם אייבערשטן, און איך - וואס דער אייבערשטער האט מיר געגעבן פֿארשטאנד און קלוגשאפט - זאל נישט אנערקענען אין אים?! האט ער זיך מגייר געווען און איז געווארן אן אַמורא, און מען האט אים גערופן רבי יוחנן בן תּוֹרְתָא, ווייל דאס ווארט 'תּוֹרְתָא' אויף אַראַמיש טייטשט א קו, דאס הייסט אז דורך די מעשה פֿונעם קו האט ער זוכה געווען געווען זיך מגייר זיין.

דורך שְׁנָאת חֲנָם ווערט אלעס חרוב

גמרא: "אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב?" אָבער ביי די צווייטער בית המקדש וואס מען האט געלערנט תורה און מקנים געווען אלע מצוות און מען האט געטון גמילות חסדים פֿארוואס איז עס חרוב געווארן? "מפני שהיתה בו שְׁנָאת חֲנָם", ווייל מען האט זיך פֿיינט געהאט איינער דעם אנדערן, "ללמדך ששוקלה שְׁנָאת חֲנָם פֿנגד שלט עבירות, עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים", די עבירה פֿון שְׁנָאת חֲנָם איז אזוי הארב ווי אלע דריי עבירות, עבודה זרה, גלוי עריות און שפיכות דמים.

דורך שְׁנָאת חֲנָם ווערט אלעס חרוב. אז מען בויעט א שטאט און מען וויל עס זאל האבן הצלחה דארף מען אכטונג געבן נישט קוקן שלעכט אויף אנדערע; פֿארשטייט זיך אז 'עבודה זרה' איז ברוך השם נישט דא,

אלע גלייבן אינעם אייבערשטן, גלוי עריות איז ברוך השם נישט דא, יעדער איז חתונה געהאט, יעדער לעבט פֿאר זיך, 'שפיכת דמים' איז ברוך השם נישט דא; אָבער אז מען זוכט צו קוקן שלעכט אויף יענעם ווערט פֿון דעם אליינס חרוב א פֿלאץ, מען דארף זוכן צו קוקן גוטס אויף אנדערע, האבן 'אהבת חנם', דער העלפט א צווייטן, דער פֿארגט פֿאר א צווייטן, דער געבט א טרעמפֿ (היטט) פֿאר א צווייטן, דער געבט אן עצה פֿאר א צווייטן, און ווען איינער האט צער פֿילט מען מיט זיין צער - אזוי בויעט זיך א פֿלאץ.

ריש לקיש

גמרא: "ריש לקיש הוי סחי בירדנא", ריש לקיש האט זיך געוואשן אין דעם טייך ירדן, "אָתָא רבָּה בר בר חנה זהב ליה ידא", האט רבָּה בר בר חנה געזען ווי ער גייט ארויס פֿון טייך האט ער אים געגעבן זיין האנט ער זאל זיך אַנגליינען דערויף, "אָמר ליה" האט ריש לקיש געזאגט צו רבָּה בר בר חנה, ... פֿרעגט די גמרא: "וריש לקיש מי משתעי בהדי רבָּה בר בר חנה", צי האט דען ריש לקיש גערעדט מיט רבָּה בר בר חנה? "וימה רבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה ולא הוה משתעי ריש לקיש בהדיה, ... בהדי רבָּה בר בר חנה משתעי?" מה דאך ריש לקיש האט נישט גערעדט מיט רבי אלעזר - וואס איז געווען דער הער פֿון ארץ ישראל, קען דען זיין אז מיט רבָּה בר בר חנה האט ער יא גערעדט? ענטפֿערט די גמרא...

ירדן איז מסוגל פאר בטחון

עפֿץ זענט שוין געווען אין ירדן? ווען איך בין געווען מיט די בחורים אין ארץ ישראל זענען מיר געגאנגען זיך טובלן אין ירדן, ווייל דער רבי זאגט (ספר המדות אות בטחון, אות י): "מי הירדן הם סגלה לבטחון", זיך טובלן אין ירדן איז מסוגל פֿאר בטחון.

ריש לקיש איז אויסגעוואקסן אן אַמורא

איך האב געזען א שיינע טעם פֿארוואס ריש לקיש פֿלעגט נישט רעדן מיט קיין מענטשן, ווייל ריש לקיש איז דאך געווען יונגערהייט א רויבער, אזוי ווי די גמרא דערציילט (בבא מציעא פד) אז רבי יוחנן האט זיך געהאלטן אינמיטן באדן אין ירדן איז ריש לקיש אריינגעשפּרינגען אינעם ירדן, האט אים רבי יוחנן געפֿרעגט: "פֿארוואס קומסטו נישט לערנען?" האט אים ריש לקיש געזאגט: "דו ביסט אזא שיינער מענטש וואלסט געקענט מאכן געלט צו טון עבירות (רחמנא לצלן)", האט אים רבי יוחנן געזאגט: "איך האב א שוועסטער וואס איז שענער פֿון מיר, אויב דו זעצט זיך לערנען געב איך

דיר מיין שוועסטער פֿאר א ווייב", האט ריש לקיש טאקע אנגעהויבן לערנען און איז אויסגעוואקסן דער אַמורא 'ריש לקיש', און ריש לקיש איז געווארן א שוואגער מיט רבי יוחנן. דערפֿאר האט ריש לקיש נאכדעם וואס ער האט תשובה געטון זיך פֿארגענומען נישט צו רעדן מיט קיין מענטשן, ווייל ער האט דאך געקענט אלע עצות ווי אזוי צו רויבן, האט ער נישט געוואלט אז מענטשן זאלן עס קענען ארויספֿאקומען פֿון אים, מענטשן זאלן געוואויר ווערן אלע וועגן ווי אזוי צו פֿאנגבלינען אנדערע, האט ער נישט גערעדט מיט קיינעם.

אין אכט און צוואנציג מינוט

ברוך השם אז מיר האבן זוכה געווען צו לערנען אין אכט און צוואנציג מינוט א דף גמרא, און מיר האבן נאך אביסל געשמועסט אינמיטן חיזוק.

א שטאט על שם רבינו

איך בין ארויס געקומען אהער ווייל איך וויל ענק מחזק זיין, אז מען בויעט א שטאט על שם רבינו, קרית ברסלב, דארף עס זיין געבויעט אויף תורה.

עכט בין איך אן ערליכער איד, אָבער...

אז מען לערנט תורה קען מען זיין דבוק צום אייבערשטן, אז מען לערנט תורה קען מען זיין אפֿגעהיטן פֿון שלעכטס, אז מען לערנט תורה איז מען ריין, אז מען לערנט תורה האט מען א פֿח זיך צו קריגן מיט'ן יצר הרע.

היינט איז אזא שווערע וועלט, מען קען זיצן מיט א קליינע טעלעפֿאן און עכט בין איך אן ערליכער איד, אָבער איך ווייס נישט וואס האט פֿאסירט, איך האב זיך פֿארקוקט מיט שלעכטע זאכן, איך בין אריינגעגאנגען אין געזען וכו', ווי אזוי קען זיך א מענטש קריגן מיט'ן יצר הרע? נאר אז ער האט די תורה מיט זיך!

וואס וועט דיר בלייבן פֿון דיין ביזנעס?

הלוואי דו זאלסט קומען יעדע נאכט צום שיעור; וואס וועט דיר בלייבן פֿון דיין ביזנעס? מען דארף ארבעטן, מען דארף מאכן פֿרנססה, אָבער דאס אלעס איז גוט ביז פֿינף זעקס אזויגער, דערנאך גייט מען אהיים, מען העלפט אביסל מיט די קינדער, נאכדעם קומט מען אין בית המדרש לערנען. נעם זיך א חבירותא, נעם א אינגערמאן און לערן דעם דף גמרא. מען מוז קומען אין בית המדרש אינדערפֿרי, מוז מען קומען אין בית המדרש ביינאכט. מען מוז קומען אין בית המדרש!